

відповідності рівня підготовки абітурієнтів вузів вимогам до вихідної підготовки студентів - майбутніх фахівців. Четверта група становить проблеми організації освітнього процесу та впровадження в нього нових (в тому числі інформаційних) технологій, їх доступність для кожного студента, що забезпечують досягнення встановлених вимог до якості підготовки фахівців.

Проблема доступності отримання послуг вищої професійної освіти для широких верств населення сучасної України є однією з актуальних соціальних проблем. Оцінювати доступність отримання вищої професійної освіти можна за показниками наявності реальної можливості вступу до вищого навчального закладу, достатності власного підготовки для вступу до вузу, доступності мови навчання, особистої здатності до навчання. З проблемою забезпечення доступності вищої професійної освіти тісно пов'язана проблема диспропорції в розміщенні вузів на території України. Вирішенню цієї проблеми в останнє десятиліття посприяв інтенсивне зростання кількості філій державних і недержавних вищих навчальних закладів в регіонах, де доступ до вищої освіти був відсутній. Філіальна мережа дозволила ліквідувати структурні «перекуси» у вітчизняній системі вищої професійної освіти і заповнити порожні в ній ніші.

Іншою проблемою, яка знижує ефективність діяльності сучасної системи вищої професійної освіти в Україні, є яскраво виражена диспропорція між вимогами ринку праці, можливостями ринку освітніх послуг і освітніми потребами особистості. Абітурієнти часто не пов'язують вибір спеціальності та навчального закладу з подальшим працевлаштуванням або орієнтуються на нього лише частково. Головною проблемою діяльності вищих навчальних закладів стала якість навчання. Це питання пов'язане зі складністю комплектування педагогічних штатів і браком кваліфікованих викладачів.

Не менш важливою проблемою, пов'язаною із забезпеченням якості підготовки фахівців у вищих навчальних закладах, є забезпеченість освітнього процесу необхідними бібліотечними та інформаційними ресурсами. Найчастіше бібліотеки, мають достатню фонд навчальної та навчально-методичної літератури. Далеко не у всіх ВНЗ студентам надається відкритий доступ до інтернет-ресурсів і можливість додаткових занять в комп'ютерних класах, що також негативно позначається на якості навчання.

Ще більш гостро стоїть проблема відповідності підготовки абітурієнтів вимогам до вихідної підготовки студентів. Значна частина випускників загальноосвітніх закладів за рівнем підготовки не відповідає вимогам вищої школи.

Список використаних джерел

1. Соболев В.С. Ключові фактори якості вищої професійної освіти // Менеджмент якості в освіті: Матеріали конф.-совещ., 28-29 жовтня 2002 року, СПбГЕТУ «ЛЕТІ». - СПб.: Изд-во СПбГЕТУ «ЛЕТІ», 2002. - С. 78-79. 2. Файсканова А. Б. Проблеми розвитку вищої професійної освіти в малих і середніх містах // Молодий вчений. - 2014. - №3. - С. 562-565. 3. Шанц Е. А. Професійна підготовка студентів вузу як цілісна педагогічна система // Теорія і практика освіти в сучасному світі: матеріали Міжнар. науч. конф. (М. Санкт-Петербург, лютий 2012 року). - СПб.: Реноме, 2012. - С. 383-386.

С. В. Вятчаніна, Н. Г. Назаренко

ДО ПИТАННЯ РОЗВИТКУ НАВИЧОК САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ

На сьогодні однією з важливих умов забезпечення якості підготовки майбутніх фахівців, готових до постійного професійного зростання, є посилення ролі та вдосконалення самостійної роботи. Проблема навчання студентів-

іноземців самостійної роботи під час викладання української мови як іноземної актуальна вже на початкових етапах їх навчання на підготовчому факультеті.

Зазвичай під поняттям самостійна робота розуміють таку роботу, в результаті якої іноземні студенти зможуть виявити свою активність і самостійність, передусім намагаючись досягти різних цілей, як поставлених викладачем, так і власних [2]. Таку роботу здійснюють як під час аудиторного заняття, так і поза його рамками без участі викладача, але обов'язково під його контролем.

Під час організації самостійної роботи потрібно враховувати різний рівень підготовки іноземних студентів, що залежить і від того, з якої країни вони приїхали. Високий рівень знань зазвичай наявний у студентів з Тунісу, Марокко, Алжиру, де існує франкофонна система освіти, а також у студентів з Гани та Нігерії з англофонною системою освіти. Більш низький рівень знань у студентів з Латинської Америки, які здобули освіту американського зразка. Студенти з країн Азії та Близького Сходу є представниками конгломерату освітніх систем і мають різний рівень знань.

Метою самостійної роботи, як відомо, є повторення, закріплення і поглиблення вивченого матеріалу. Велика кількість інформації може бути сприйнята і засвоєна лише за умови, якщо студенти навчені способам і прийомам самостійної роботи в цілому [1; С. 22-25].

Беручи до уваги специфіку викладання української мови як іноземної слід зазначити, що зменшення частки аудиторних годин на користь самостійної роботи на початковому етапі навчання є недоцільною, оскільки на цьому етапі навчання мови передбачена тісна взаємодія викладача і студента задля навчання вимови, граматики.

Для самостійної роботи раціонально пропонувати завдання на закріплення розвитку навичок і вмінь, яких студенти набули під час роботи з викладачем.

Самостійну роботу можна поділити залежно від місця і часу її виконання та способу контролю її результатів на: 1) самостійну роботу під час аудиторних занять; 2) позааудиторну самостійну роботу з метою виконання студентом домашніх завдань навчального і творчого характеру.

До завдань для самостійної роботи студентів-іноземців під час навчання української мови як іноземної можна віднести граматичні та мовні вправи, спрямовані на вироблення навичок правильного граматичного оформлення висловлювань, а також розвиток навичок й умінь в основних видах мовленнєвої діяльності. Однак на початковому етапі навчання (вступний фонетико-граматичний курс) самостійну роботу як вид навчальної діяльності застосовують значно меншою мірою, ніж, наприклад, на етапі активного засвоєння нової лексики і формування грамотного мовлення. Засвоєння вивченого матеріалу раціонально здійснювати під керівництвом викладача, оскільки студенти достатньою мірою ще не вміють розпізнавати і вимовляти не тільки цілі слова, а й навіть окремі звуки.

Позааудиторна самостійна робота передбачає читання, письмо та аудіювання. Це можуть бути тренувальні вправи, самостійне читання тексту, відповіді на запитання, переклад тексту. До творчих завдань можна віднести такі вправи, як складання розповіді за малюнками, написання твору з певної теми, відновлення тексту чи діалогу. Під час виконання завдань творчого характеру студенти самі створюють висловлювання різних комунікативних типів, визначають зміст іншомовного висловлювання, вибирають і комбінують слова, синтаксичні структури, висловлюють свої судження. Тому саме розвиток у студентів-іноземців навичок самостійної роботи творчого характеру під час використання іноземної для них української мови як засобу спілкування є основною метою навчання на підготовчому факультеті.

Отже, правильно організована самостійна робота на підготовчому факультеті

сприяє пізнавальній діяльності та комунікативній компетенції студентів, розширенню їх лексичного запасу і кругозору. Уже з початкового етапу навчання на підготовчому факультеті треба плановірно, безперервно й послідовно формувати у студентів-іноземців вміння й навички самостійної роботи під час вивчення української мови як іноземної. Правильна організація самостійної роботи має вирішальне значення для розвитку самостійності й креативності студентів-іноземців під час навчання у закладах вищої освіти України. Досвід викладання свідчить, що правильно організована самостійна робота має величезний мотиваційний потенціал.

Список використаних джерел

1. Богиня Л. В. *К вопросу о формировании навыков самостоятельной работы иностранных студентов подготовительного отделения* / Л. В. Богиня // *Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки. Тези XIII Міжнародної науково-практичної конференції*. – Харків, 2009. – С.22-25. 2. Хаткова Л. В. *Педагогічні умови активізації пізнавальної діяльності іноземних учнів* : дис. канд. пед. наук: 13.00.01 / Хаткова Лариса Василівна – Черкаси, 1997. – 183 с.

Н. Б. Гавриш, А. В. Волкова

ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ СУЧАСНОГО ПРОВІЗОРА

Актуальність. Конкурентоспроможність сучасних провізорів на ринку праці, їх відповідність запитам стейкхолдерів є сьогодні важливими критеріями оцінки ефективності діяльності закладів вищої освіти. Основні конкурентні переваги фахівця закладаються за реалізації певних педагогічних умов саме в системі освіти та формуються під її впливом протягом всього життя.

Мета дослідження полягає у вивченні та теоретичному обґрунтуванні педагогічних умов формування конкурентоспроможності фахівця фармацевтичного профілю.

У результаті аналізу наукової, навчальної та довідкової літератури встановлено, що педагогічні умови є сукупністю як об'єктивних теоретичних (ціль, завдання, зміст та принципи) так і методичних (дидактична технологія, форми та методи, методики) засад навчально-виховного процесу, що забезпечують успішне досягнення поставленої мети в нашому випадку, оптимальне формування конкурентоспроможності майбутнього фахівця.

Визначено, що формування конкурентоспроможності здобувачів вищої освіти у процесі професійної підготовки здійснюється за умов спеціально організованого педагогічного середовища. А багатофункціональний простір, що включає компоненти: освітній, професійний, практичний, дослідний, інноваційний, виховний, управлінський, фінансово-економічний повинен забезпечувати взаємодію суб'єктів в тріаді: студент-викладач-роботодавець в системі ЗВО [1].

Розвиток конкурентоспроможності майбутніх фахівців фармацевтичного профілю відбувається успішно за умови, коли здобувач вищої освіти здатен чітко визначати мету і стратегію своєї майбутньої професійної діяльності, окреслювати її перспективу та здобувати професійні знання, вміння і навички.

Важливим завданням вищої фармацевтичної освіти, крім передавання спеціальних знань та вмінь, повинно стати формування у студентів тих структурних компонентів особистості, які дадуть змогу забезпечити високу конкурентоспроможність в майбутній професійній діяльності.

Теоретичний аналіз дозволив нам виділити основні психолого-педагогічні умови розвитку конкурентоспроможності фахівців фармацевтичного профілю та